Müjde.

“Size söyleyeceklerimiz var!”

Müjde Fanzin
Bahar 2018. Sayı 1. Ücretsizdir.
Editör/Tasarım:
Can Barlas
Yazarlar:
shin
might
Görkem
Lal Ertürk
Can Barlas
Nilüfer Kılıç
Hüseyin Bilgehan Güven
Görseller:
might (sf. 13)
Afşar (sf. 15)
Dilara Yavuz (sf. 7)
Can Barlas (sf. 4,8,19)

Bize ulaşın, yazılarınızı atın, yayımlayalım
mujdefanzin@gmail.com
Instagram/ @mujdefanzin

Önsöz

Eskinin gölgesine takılıp kaldık ve ilerleme kayıt edemiyoruz. Biz demiyoruz ki onlar kötüdür, onları okumayın. Tabii ki okuyun, okumalısınız da ama onları okuduktan sonra onları geçip geliştirmek gerek, ilerlemek gerek. Onlar bir köprüdür ama köprüyü işlevini yitirdikten sonra bile yanında taşımanın hiçbir anlamı yoktur. Gereksiz yük olur, yol gitmeni engeller. Fakat yola devam etmek gerekir çünkü o köprü sadece yolun bir parçasıdır. Evet, önemli bir parçasıdır ama yolun bütünü değildir.

İşte biz yeni bir jenerasyonuz. Biz tüm bu köprüleri didik didik ettik, her şeylerini en ufak detaylarına kadar öğrendik ve şimdi yolumuza devam ediyoruz. Geleceğe umutla bakıyoruz. Geliştiriyoruz, değiştiriyoruz. Belki alıştığınız gibi değiliz, farklıyız ama yine de okumaya değeriz. Geçin sayfaları karıştırın, büyük bir müjde bizim gelişimiz. Okuyun, beğenin, beğenmedikleriniz varsa söyleyin, siz kendiniz yazın bize atın. Bizi de iyice bir inceleyin. Yazdıklarımız güldürüyorsa gülün, ağlatıyorsa da ağlamaktan korkmayın. Yeter ki okuyun çünkü size söyleyeceklerimiz var!

Maria O Gün Çok Sakindi

might

maria o gün dünya dönerken çok sakindi, yorucu bir gece yolculuğunun hemen sonrasıydı, arabanın içerisindeki herkes noktalara izin vermeden büyük ünlemlerle ağlaşıyorlardı
toplam dört kişilerdi
kendisi ile birlikte üç kadın, bir erkek
maria 38 yaşındaydı, ondan 14 yaş küçük bir kız arkadaşı vardı. üç kasım ayı önce tanışmışlardı ve bu belki de maria'nın yaşantısındaki en büyük değişime gebe olmuştu. bu üç yıl içerisinde ilk kez sonsuz bir acı hissetmiş, dövmeler yaptırmış ve kendisini kesmişti.
onu henüz daha üniversite yıllarının sonlarında ele geçiren beyazları yüzünden siyaha boyadığı saçları, arabanın açık camından onu ziyaret eden rüzgar ile dalgalanıyordu.
ağlaşan kadınlar ve ciddiyetini terk etmeden, kendini hüzünlerde boğan adamın sesi kendisini rahatsız etmiyordu. hava güneşliydi. neredeyse her yeri terlemişti. kaşları, güneşin aşırılığından dolayı çatılmış, en sonunda yorgunlukla beraber hafiflemişlerdi. yol boştu ve dağların arasından yol alıyorlardı.
aklının bir ucunda geçen perşembe gecesi ve sevgilisi lephia vardı. bedeninin ve ruhunun hafiflemesine sebep olan bu ender düşünceler onu gülümsetiyor, umursamaz kılıyordu.
"lütfen biraz susun."
sakince söylendi. arabadaki herkes sadece bir saliseliğine düşüncelerinden uzaklaşıp sadece iç çamaşırlarını giyen kadına baktılar. erkek olan, arabayı sürüyor olmasına rağmen biraz daha uzun bakındı. davetkar bir şekilde

açık olan bacakların arasından, kalitesiz olduğu anlaşılır iç gösteren külot sayesinde kadının özel bölgesini görebiliyordu.
erkek olanın gözleri kararmıştı, direksiyonu sıkan parmakları daha da sıkılaşmıştı ve sulanan ağzı ile beraber yanında oturan karısına karşı ihanet duygusu ile içi parçalanmıştı.
"ölüyoruz! ölmek üzereyiz! nasıl olur da susmamızı dileyebilirsin!"
maria yanındaki kızın sesi ile gözlerini devirdi. şu an sadece bira içmek ve lephia'yı düşlemek istiyordu. ancak bütün bu telaşe ona izin vermiyordu. konuştu:
"söylesene, 19 yaşındasın. göğüslerin sarkmamış, saçların parlak ve tek derdin ilk seksini nasıl daha mükemmel kılabileceğin. ölmek için mükemmel bir zamanlama. inandığın dine göre bir sonraki hayatını bu güzel beden ve endişelerle geçireceksin. tek yaptığın şey başımı ağrıtmak."
maria'nın gerçekten de sinir bozucu bir sakinlikle söyledikleri genç kızı daha da ağlattı. belki de sadece fazla hassastı.
öğlen güneşi yakıcıydı. canı vanilya aromalı sütlü kahve (mümkünse bol buzlu ve böğürtlen şuruplu olanından) çekmişti.
araba büyük bir şiddetle virajlar arasında sürüklenirken dahi, çantasında birbirine çarpan boya tüplerinin sesleri ve de yukarılarında zevk ile onları izleyen ölüm kuşları ona huzur aşılıyordu.
bu huzur neredeyse bu insanların arasında (ki öyle insanlardı ki bunlar, ölümün korkusunda kavrulan) ince uzun parmaklarının baldırlarını aşıp edepsiz yerlerinde gezinmesine sebep olacaktı.
gözleri kanlanmıştı, gerçi bu sık olurdu. aklına aniden geçen yıl yaşanan ve uzun bir süre sevgilisi ile ardından güldüğü olaylar geldi. ülkeleri de ölüyordu, insanlarından daha yavaş ve sefalet içerisinde gözükse dahi kesinlikle daha hızlı ve kurnaz bir biçimde.
maria üzüldü. ülkesindeki savaşı, hindistan'ın sefadan uzak arka sokaklarını göremeyecek olma düşüncesi onu katletti. sadece birkaç saniyeliğine.

“bütün bu korkularınızı bana bulaştırıyorsunuz. neden sadece durmuyorsunuz?”
maria pek de canlı olmayan bir hiddetle konuştu. neredeyse yapamadıkları ve geride bıraktıkları için göz yaşı dökecek kıvamdaydı.
“maria, ölüyoruz! söyleyesene senin hiç aslında hep bir yerlerinde gizli olan daim sonun doğurduğu korkuların yok mu?”
maria gözlerini oldukça sefil bir şekilde normallik ile süslenmiş kasabaya çevirdi.
“sanırım var, ancak kesinlikle merhametin ve faniliğin yapıştığı ruhumdan ötürü olan korkular.”
“yapamadıklarım vardır, unutmamalı; her an üstümüze basılabilir bir karınca gibi. ondan dolayı ölmeden önce, yuvaya ne kadar götürdüğüm duygusu ile tatmin bir şekilde ölmeyi yeğlerim. sevgilimi sevdim, hem de ne delice, sevildiğimi ve acımın güzelliğini hissettirdi. onu saatlerce öptüm, defalarca seviştim. beni 35 yaşlarımda sefil dişçilik kariyerimden sıyırdı. onunla iken başkalarını sevip seviştim, kitaplar yazdım, sonrasında yaktım. düşündüm, eylemlere döktüm, ağladım, yaraladım, boyadım, yarattım. yuvamı soğuk bir kış için geçirecek yeterli kırıntım var.”
“korkularıma gelirsek, kuzenimin (matematik mühendisi ama bir kuveyt bankasında pazarlama ile uğraşıyor) severek bakmayacağı balığıma üzülüyorum. ve bu beni korkutuyor.”
herkes susmuştu. neredeyse dağ dahi susacak gibiydi. maria kesinlikle zevke gelmişti, dünya ve diğer bütün gezegenler dönüyordu. batı rüzgarlarının getirdiği bulutlar yağmur bırakıyorlardı. rusya’da amerikanlar öldürülüyor, japonya’nın arka bir sokağında bir hayat kadınına tecavüz ediliyordu. insanlar intihar ediyorlardı, kanser yayılıyordu.
maria o gün dünya dönerken çok sakindi,
350 metre yükseklikten denize çakılırken dahi

Geçmişe Mektup

Hüseyin Bilgehan Güven

Bir seher vakti
Kafa kafaya vermiş
Soğuktan geçilmeyen dağların
Ardından doğduk

Karşımızda bir papağan sürüsü
Bize bakıyorlar
Hüznümüz
Tek bir su damlasına izin vermiyor

Bir yağmur bulutu
Mahşer kalabalığını andırıyor
Hemen üstümüzde

Mutluluğunu bölüşüyor çiçekler
Yeryüzünde

Biz, tam da ortasındaydık hayatın
Peşimizden geliyormuş meğer
Acı, gözyaşı ve keder

Kaçamadık yakalandık
Çağımızın en meşhur hastalığına
Tam da orta yerimizden vurdu bizi
Suya yansımış ruhlar
Su yansımasında iki kişi

Birisi gençliğini kaybetmiş
Asi ve yalnız bir deli
Birisi bir bütün olmuş
Ama özünü kaybetmiş
Çoğul bir halk şairi
Biz onlardık
Onlar da biz

Bir gece saati
Birbirinden ayrık
Soğuğa yenik düşmüş
Yeniden dağların ardında giden
İnsanlarız
Kişi sayımız üç

Öteki Ben (Aslında Değil)

Can Barlas

Ağlarım, gözümden tek bir damla yaş akmaz
Ama ağlarım ben
Kimse de fark etmez zaten
Ne sen ne de ben
Sonra fark ettiğimde artık çok geç olmuştur
Şimdi ağlarım
Ama her yer sel olur
Fakat sen hala fark etmemişsindir
Benim hakkımda kafanda kurduğun
Resmimdir,
Olduğumu zannettiğin kişi
Ama sen beni tanıyamamışsındır
(Ve ben daha kendimi bilmem)
Ve geçer gider zaman
Sen kim olduğumu bilemeden
En sonunda ayrıldığımızda aklında kalan
Resmimdir,
Olduğumu zannettiğin kişi
Ve yer kalmamıştır bana
(Ve hala ağladığımdan bir habersindir)

Boz Mavi

shin

boz mavi bir gökyüzü.
yıldızlar henüz yüzlerini göstermemiş. hava bir bardak sıcak çaya iman edilecek kadar soğuk.
insanlar evlerin yapay koruyuculuğunda çöken miskinlikle uyuklarken yaşamı es geçiyorlar ama, ruhlar dışarıda, karışmışlar sislere, yağmak üzere olan yağmura ve birbirlerine.
insanlar.
şimdi tanıyamadığım bir kişiyken - belki de daha kendimken - okuduğum, adını anımsayamadığım bir kitaptan sanırım azrail'in söylediği bir cümle yankılanıyor beynimde: insanlar benim lanetim.
evet, ölüm getiren - veya yaşam (ç)alan? - ölümsüz bir melek olmadığımı biliyoruz ama, yine de; insanlar benim lanetim.
böyle bir kış gününü ele alalım. evrende her şey karmakarışık ve soğuk. çok ama çok soğuk. gözümün ve yüreğimin kenarına takılıyor arnavut kaldırımlarının kötü döşendiği köşede oturan ufak kız. elinde, içinde üç buçuk lira olan yamalı bir şapka, gözlerinin kenarında soğukta kuruyan yaşlar.
klişe lafların vaktinin gelmiş olduğunun kanısındayım: hayat oldukça iç titreten bir soğuklukta ve donmakta olan parmak uçlarım - aynı kalbim gibi - hissizleşmiş durumda. eklemlerim kızarıyor ve bastırdıkça hafifçe canım yanıyor. dürüst olacak olursam acı da olsa bir şey hissedebildiğim için minnettarım. uzun süredir 'hissettiğimden' pek emin değilim ve insanların bu kadar kolay hissedebiliyor olması beni saçlarımı ıslatan yağmurdan daha çok ürpertiyor.
her şey bu kadar zoraki ve iç titreticiyken neden hala nefes alabiliyor bu küçük kız? veya diğer herkes, daha da önemlisi ben? bakın yine bencil tarafım konuşuyor, neden daha önemli olan 'ben'im? işte kafamı sürekli bunlar kurcalıyor, soru sorarken yeni bilinmezlikler altında kalıyor, saçlarıma dolaşan rüzgar bunları alıp götürmediği sürece, ayakkabımın

içine yavaşça su dolarken kaldırımın öbür köşesinde duruyor ve küçük kızı seyrediyorum.
bozuk param var mı acaba? galiba yok, ama sorularım var. kızla göz göze gelince sorularımın onu doyurmayacağını fark ediyor, ona özür dileyen bir gülümseme iletiyorum; kabul ediyor özrümü, gözleri yorgun da olsa bir gülümseme bahşediyor bana.
bakın yine bencilleştim, bir şey hak eden oyken bu gülümsemeyi kabul eden niçin ben oluyorum? utanıyorum bir anda, hızla yürümeye başlıyorum.
burnumdaki hissizlik, içimdeki utanç, beni mahveden sorular. evet, her şey bu kadar zorken, neden gülümseyebiliyoruz hala? neden dışarı çıkıyor, evi ve sıcaklığı düşlüyor, seviyor ve seviliyor, midemizi sıcak çikolatayla dolduruyoruz? bir anlamı var mı?
bu da mrs. dalloway'i getiriyor aklıma, belki de her şeye rağmen yaşamı, yaşamayı seviyoruz.
buna karşı çıkan düşünceler bana hücum ederken, metroya hücum eden insan kalabalığı boşaltıyor yeni vardığım istasyonu; yalnızca ben kalıyorum, oturduğum tahta bank, yanımdaki su otomatı ve metronun, hayır hayır yaşamın, genel uğultusu. insanların yokluğu bana bir sakinlik veriyor, onlar gibi ol(a)madığımı saklamama gerek kalmıyor. defalarca tekrar ettim zaten: onlar gerçekten benim lanetim.
ben neden yaşamaya devam ediyorum? kendi çıkarımlarıma ters düşmemeliyim; yaşamı sevdiğimiz için her şeye katlanmıyor muyuz? yaşamı sevdiğimi - veya sevebileceğimi - düşünmüyorum. hiç bir sebebin ve sorularıma cevapların yokluğu her şeyi boşa çıkarıyor ve geçmez kılıyor akrep ve yelkovanın yavaş ama huzurlu dansını. dansları huzurlu ama, huzursuzlaştırıyor beni. şimdi sadece botlarımı kaplayan çamur var. çamur, zamanda hapis kalmışlık, yabancılaşma ve basit biçimde doldurulamayan büyük bir boşluk. rüzgar esiyor bu boşluğun içinden, az kalsın havalandırıyordu beni. belki de gelen metronun yarattığı akımdır.
her şey gibi,
bunu da bilmiyorum.

Kapanamayan Mevzu

Görkem

Belki de sensiz bir başlangıç
Kendimi geri kazandığım bir hayat olurdu
Değer miydi bilmiyorum
Haykırış dediğin şey sadece canın acıdığında mı duyulmaz
Ben hala duyamıyorum
Seni sessizliğimin arasında değil yok etmek
Bir saniye bile kaybetmekten korkuyorum

Değer miydi bilmiyorum ama
Sahildeki o öğlen güneş batarken
Dilimde bir Cemal Süreya şiiri bir de pembe şarap vardı
Haykırışımın iki dostu vardı o gün
Birisi kendi yolunu buldu
Ben yine bizim pembeyle

Bir şeyin içinde boğulmak zorunda değiliz
Yanlışımız buymuş
Hani derler ya ben seni araken denizinde boğuldum diye
Ben seni kaybetmeyeyim diye içimde boğdum
Her zamanki gibi bunu da başardın
Ben yine bizim pembeyle

İlle de sen diyorum ya şaşırıyorum
Halbuki daha yeni kendime inandırabilmiştim
Artık yeni bir hayatın beyaz sayfası kadar safım
Kendimi geri kazandım mı orası meçhul
Kandıra kandıra, ağlaya ağlaya, sarhoş ola ola
Dilimden düşemedin aynı o şiir gibi
Acınası halimin yeni farkına varıyorum

Halbuki o Cemal Süreya şiiriyle
Ve batan güneşin üstümde bıraktığı minör tonuyla
Kuşların özgürlüğü ütopik
Hayatın kısa olduğunu fark edecek kadar distopik
Tıpkı bir siyaset gibi
Distopyamız için ütopik vaatler

Adam Gibi Adam

Can Barlas

"Adam dediğin nedir?"

Asla adam olamamıştır kimse ben bunu sana söyleyim. Sağına bakarsın ve soluna bakarsın ve sakallı, genç, güçlü insanlar görürsün. Hiçbiri adam değildir. Hepsi birer çocuktur, seni yanıltmak için de yetişkin bir bireyin vücuduna sahiptir. Çocuktur ama o masumiyetini kaybetmiş, üzgün bir çocuktur. Ve kesinlikle adam değildir. Nasıl olabilir ki? Seni kandırmak için sakal bıraktı. Olan tek şey bu. Gerçek bir çocuk bile ondan daha çok adamdır. Kendisi de büyüyememiş fakat kendi içine kapanmış, hatta ve hatta küçülmüş bir yaratıktır. Gözlerinin içine bakarsın ve hiçbir şey göremezsin, gizem yoktur onda. O da sana yalvarır gözler ile bakar. "Yardım et bana! Acı çekiyorum." Evet seni anlıyorum çünkü sen kıskanç birisin. Kendinden mutlu birisini görmeye dayanamazsın. Bu yüzden herkesi kendine çevirdin. Okulun amacı nedir ki? Tek bir amaca cevap verir, o da sözde adamlar yetiştirmek. Bu sözde adamlar korkaktır. Onlar adam vücudu bulmuş birer sıçandır. Hiçbir amaca yaramazlar. Etrafı kirletirler sadece. Tek yaptıkları çalışmak –Dolar kaç oldu? Boş, hepsi boş. Senin zamanını ayırdığın bu kutsal görevler, hepsi boş. Ama seni anlıyorum çünkü beni de adam etmeye çalışıyorsun. Seni anlıyorum çünkü bir sıçan başka bir sıçanın halinden anlamalıdır.

"O zaman kim gerçekte adamdır?"

"Adam dediğim acaba gerçekte bu asalak sıçanlar mıdır?"

Fısıltıda Çırpınış

Nilüfer Kılıç

Yaşanılan maddi manevi kayıplar sonucu yeni yeni kaybedilenleri yerine getirme çabasına giriyorum. Kendimi sorguluyorum. Bütün olgu ve olayları bilinçaltımdan dahi sildiğim süreyi nasıl geri getirebilirim? Bir kaza sonucu hafızasını kaybeden bir hastanın aniden bütün bilincinin gelmesi gibi olmayacak benimkisi bunu biliyorum. Önemli olan kaybettiğim zaman değil, önemli olan kaybettiklerim. Duygularım, yaşayışım, değer verdiklerim, hassas olduğum hususlar, isteklerim, istemediklerim ve daha fazlası.

Güç bela geçen bir geceden sonra uyanıyorum. Sabah uyandığımda her şey yarım kalmış, beni bekliyor. Bir karar veriyorum. Bugün küçük çaplı da olsa bir ilk gerçekleşecek. Söylenerek hazırlanıyorum. "Uzun zaman sonra kendimi iyi hissedeceğim ve bu zorla olmayacak, gerçekten hissedeceğim." Ne zamandır sakin sakin yürümek için dışarı çıkmıyorum. Zor bela yaşadığım, zar zor nefes aldığım şu günlerde kendime iyi gelmezsem nasıl aydınlığa kavuşurum? Koşuşturmaların iyi ve güzel geldiğini düşündüğüm günler sadece beynimin içindekilerden kaçma çabammış. Şimdi ise kendime gelmek istiyorum.

Yürüyüşe çıkıyorum bunun için. Soğukça esen bir rüzgar karşılıyor beni. Hafifçe saçlarımı dağıtması, kulağımdaki melodi ve rüzgarın fısıltısı tebessüm etmeme sebebiyet veriyor. Hayatta yaşadığımız onca zorluğa ve yıkılmışlığa rağmen küçük hislerin, içimizi huzurlandırmasına hayret ediyorum. Bardağın boş tarafını gördüğümde dolu tarafını nasıl göreceğimi, güneş battıktan sonra güneşin doğacağını nasıl hatırlayacağımı, zifiri karanlıkta oluşan ayın bile bana umut olacağını nasıl idrak edeceğimi bilmiyorum. Farkında olduğum tek durum bir aydınlığa kavuşmam gerektiği. Aydınlığın beni bu ruh halinden çıkaracağına dair inancımı

yitirmemem gerektiğini her zaman hatırımda tutmam gerektiğini biliyorum. Tekrarlıyorum "inandıkların için yaşa, kendin için yaşa." Beklentim olmadığı takdirde yaşadığım hiçbir şeyin bir tadı olmadığını, insanların bu sebepten hayattan kopma eşiğine geldiğini görüyorum. Korkuyor ve küçük umutlara bel bağlıyorum. Bir çocuğun lunaparktaki ışıkları görüp gözlerinin içinin gülmesi gibi, bir annenin çocuğuna sarıldığında hissettiği sıcaklık gibi, ilk kez uçağa binen bir insanın bulutlara dokunmaya çabalaması ve yaşadığı heyecan gibi, bir dedenin torununu gördüğünde yaşadığı sevinç gibi... İnsanın yaşayabileceği, hayata tutunabileceği küçücük bir ışık, küçücük bir umut beraberinde birçok duyguyu getirdiği gibi, mutluluğun da habercisidir.

Yürürken yolun sonuna geldiğimi yol bitince anlıyorum. Güneş hafiften kendini belli etmeye başlıyor. Manzarası denize çıkan banka oturmanın sevinciyle ellerimi cebime koyup alabildiğince uzağa bakıyorum. Mutluluğa kapı açacak düşünceler besliyorum. Belki de diyorum, nasıl gerekiyorsa öyle yaşanmalı. Hayat bize ne sunuyorsa olduğu gibi kabullenmeli. "Hayatın vardır bir bildiği, karanlık sunduğu kadar aydınlığı da bize sunacak." Dibe battığın yerde sinip oturmak, başına gelen her vaziyeti "hayat işte..." diyerek geçiştirmek ve kabullenmek seni bataklıktan kurtarmayacak. Kurtulmak bazen sadece başını kaldırıp gökyüzüne bakmak, gökyüzünü görebilmek ve bunu umut sayabilmektir. Hayat sadece hayat. Karanlığıyla, aydınlığıyla, bataklığıyla, kurtuluşuyla, umuduyla, umutsuzluğuyla, derdiyle, mutluluğuyla bu hayatı şekillendiren sen, hayatı nasıl yaşayacağını belirleyen yine sen.

Oturduğum banka küçük bir kız çocuğu ve bir kadın oturuyor. "Anne bulutlara bak, çok güzel değil mi?"

Gerçekten,

Çok güzel değil mi?

Plak ve Işık

Lal Ertürk

Saat 01:01...
Bazıları için saat daha erken
Bazıları da çoktan üçüncü rüyasını görüyor.
Ben de masamda duran mumlar ve lambanın loş ışığıyla üstü karalamalarla dolu deftere ve her yere saçılmış kalemlere bakıyorum. Odanın diğer köşesinde usulca bir plak çalmaya devam ediyor.
Defterdeki karalamalarıma göz atıyorum; hepsi kabullenmek istemediğim olgular. Belki başkası onları okusa etkilenir ama ben bakınca kabullenmek istemediğim gerçekler görüyorum. Bu yüzden silgi kullanmıyorum, kabullenmeyeceğim gerçeklerin en azından varlığını bilmek için.
Karşımda bir de adeta kendimi sorgulamamı kolaylaştırmak için orada duran bir ayna var. Aynayı neden oraya koydum bilmiyorum.
Işık loş olduğu için aynaya baktığımda dikkatimi çeken ilk şey ışığın gözlerime yansıması oluyor. Yüzümün geri kalanı da gölgeler yüzünden çok görünmüyor. Gözlerime daha da dikkatli bakıyorum. Işık, içimde gizlediğim umut ışığının parlamasına benziyor. İçimde isteyerek gizlemiyorum umudu. Ne kadar istesem de sadece gece vakti hissediyorum onu. Zaten sadece dikkatli bakıldığında ya da nadir anlarda görülebiliyor. Gece ve karanlık genelde insanları hüzünlendirir. Beni de hüzünlendiriyor ama bu hüzün beraberinde tatlı bir umut hissi getiriyor. Hüzünlensem bile yüzümde hafif bir tebessümün izlerini görmek mümkün oluyor. Dakikalar ilerledikçe karalamalarıma takılıyor gözlerim. O kabullenmek istemediğim olgular yavaşça suratımdaki hafif tebessüm izini yok ediyor. Tekrar aynaya bakınca anlıyorum ki gözlerimdeki parlaklık neredeyse yok olmuş. Etrafıma bakınca da mumlardan birinin söndüğünü görüyorum.
Zaten şarkı da son kısımlarında.
Birazdan şarkı bitecek ve plağı ters çevirip karalamaya devam etmek ya da son kalan mumu söndürüp plağı kapatıp uykum gelinceye kadar yıldızları izlemek arasında bir seçim yapmam gerekecek.
Bilmiyorum, her iki seçim de birbirinden daha karamsar görünüyor.
Plak dönmeyi bıraktı artık, bir seçim yapmam gerek...

Listeler

Dinleme Listesi

- Bob Dylan - The Freewheelin' Bob Dylan (Albüm)
- Simon And Garfunkel - April Come She Will
- The Doors - Indian Summer
- Bernadette Carroll - Laughing On The Outside
- Buddy Holly - Peggy Sue

Okuma Listesi

- Paulo Coelho - Veronika Ölmek İstiyor
- Daniel Keyes - Flowers For Algernon
- İlhami Algör - Fakat Müzeyyen Bu Derin Bir Tutku
- Zülfü Livaneli - Kardeşimin Hikayesi

İzleme Listesi

- Bernardo Bertolucci - The Dreamers
- Hayao Miyazaki - Ponyo
- Tomris Giritoğlu - Salkım Hanımın Taneleri
- Abdellatif Kechiche - La Vie d'Adele

Poetry is the one place where people can speak their original human mind. It is the outlet for people to say in public what is known in private.

-Allen Ginsberg